

[Poul Hansen (Kalundborg).]

i debatten som dem, der ikke deler folketingsflertallets opfattelse.

Der er som nævnt ingen grund til for mig at gå ind på alle de argumenter, der anføres mod en godkendelse af Parisaftalerne, men et par af de synspunkter, der anlægges, vil jeg dog gerne gøre et par korte bemærkninger om.

Man påstår bl. a., at et genbevæbnet Tyskland vil være en fare for freden i Europa, og som begrundelse henviser man til, at Tyskland flere gange i tidens løb har vendt sig aggressivt mod sine naboer. Det er jo klart, at vi ikke uden videre kan viske disse erfaringer bort af historiens tavle; men jeg synes alligevel, at man i for høj grad tænker ud fra fortidens forudsætninger og ikke ud fra de forudsætninger, der foreligger i dag. For det første er der jo tale om et Tyskland, der nu, såvidt vi kan skønne, ærligt tilstræber at udbygge en demokratisk livsform. Dernæst er der tilvejebragt en garanti- og kontrolordning, som i sig selv må tilmåles stor værdi. Men endelig kan der også efter min mening peges på to forhold, som gør det berettiget at modtage denne kontrolordning med endnu større tillid.

Det ene er de ændrede magtforhold i verden, en udenrigspolitisk situation, som er helt forskellig fra noget, der tidligere har foreligget. Hvorledes skulle et halveret Tyskland under disse omstændigheder kunne tænke på en aggression, som den vestlige verden samlet ville vende sig imod? Det andet forhold er de nye frygtelige ødelæggelsesvåben, atombomber og brintbomber, og hvad det hedder altsammen. Også disse våbens eksistens gør det efter min mening utænkeligt, at der skulle kunne true nogen virkelig fare fra et genbevæbnet Vesttyskland.

Det er da også netop denne udvikling i våbentechnikken, som fra visse sider på en anden måde anføres imod tysk genbevæbning. Man hævder, at de nye våben vil gøre de hidtil kendte forsvarsstyrker, navnlig landtropperne, overflødige, og at det derfor vil være uden betydning at drage Vesttyskland ind i det vestlige forsvarssamarbejde. Som bekendt er der overvejelser i gang indenfor Atlantpagtsamarbejdet vedrørende de nye våbens indfyldelse på forsvarets fremtidige sammensætning og organisation, men såvidt jeg har kunnet følge med i den

offentlige diskussion, har ingen ansvarlig myndighed hidtil turdet drage den slutning, at man kunne afskaffe de såkaldte konventionelle våben; og fremfor alt er der intet tegn til, at man øst for jerntæppet har draget denne slutning. Derfor tror jeg stadig, at man må tillægge Vesttysklands deltagelse i forsvarssamarbejdet militær betydning.

Hertil kommer det politiske synspunkt, som også den højtærede stats- og udenrigsminister gav en så fremtrædende plads i sin fremsættelsestale, at viger man nu tilbage i det vestlige samarbejde, sker der nu brud på solidariteten, kan det jo opmuntre Sovjetunionen til uforsonlighed og til at skærpe sin holdning. Det må man dog have lært af erfaringerne fra 30'erne. Jeg tror, at den højtærede stats- og udenrigsminister i denne henseende sagde noget centralt og afgørende med denne ene sætning:

„Vesten kan ikke regne med at opnå nogen imødekommenhed ved at vise svaghed eller indbyrdes uenighed.“

Vi har her en betragtning, som taler meget stærkt for, at Parisaftalerne gennemføres som planlagt, og det er da også den linie, man har fulgt i de andre Atlantpagtlande, hvoraf de fleste har vedtaget at godkende aftalerne, ligesom det også er sket i den tyske forbundsrepublik. Det er overflødigt at gentage det, men jeg vil alligevel gøre det: ved denne udvidelse af Atlantpagtsamarbejdet har vi, som ved indgåelsen af selve dette samarbejde, udelukkende til formål at styrke freden i verden og at tilvejebringe et ligeligt grundlag for forhandlinger mellem øst og vest og dermed for den afspænding, som vi jo alle længes efter.

Må jeg et øjeblik vende tilbage til påstanden om den fare, der skulle true fra Vesttyskland.

Jeg kan ikke lade være med at undre mig over, at de samme kredse, som har fundet det nødvendigt at rejse en kampagne herom, og som så stærkt giver udtryk for deres mistillid til det vesttyske demokrati, ikke på noget tidspunkt har fundet det nødvendigt at rejse en tilsvarende kampagne mod den faktiske oprustning i Østtyskland og mod dette områdes tilslutning til østblokken. Jeg kan ikke forstå, at det skal være galt at udbygge samarbejdet i vest, når man dog uden alvorlig indsigelse har set samarbejdet i øst udbygget så fast,